

Sospites infundades

Endreço la cuina i me'n vaig a dormir, no m'aguanto dreta. La profe de ioga ens ha fet una classe duríssima. Ella, amb la seva veu dolça, ens va dient que aguantem una mica més. Jo ho intento, però em ve una tremolor que un dia em farà caure. Avui m'ha vist tan cansada que m'ha fet una abraçada, massa llarga pel meu gust. M'ha dit que em comprèn; té un punt espiritual que no acabo d'entendre.

Eps! Em sembla sentir alguna cosa al menjador. Faig soroll i parlo en veu alta per fer veure que no estic sola. Un recurs absurd que em surt per reflex. Paro l'orella, no se sent res. Amb l'ai al cor, reviso l'apartament. Les portes i finestres estan tancades, ja gairebé no les obro ni de dia, amb tot el que està passant. Tot sembla en ordre, potser ha estat la meva imaginació; estic neguitosa amb l'assassí del coixí. Fa massa dies que no parlem d'altra cosa.

La policia no té cap pista. Entra i surt de les cases sense forçar res i no deixa ni una empremta. Els experts expliquen que aquest tipus de criminals no tenen empatia, que passen desapercebuts i no entenen el patiment. Estan pendants d'un petit descuit per aprofitar-lo i actuar. Aquest, a més, sorprèn les víctimes adormides i desapareix sense rastre. Si no comet cap errada, costarà molt enxampar-lo.

L'han catalogat com un psicòpata que mata dones pel simple plaer de matar.

Al barri estem aterrits. Cada dia hi ha un nou sospitós. Primer vam desconfiar del de la botiga xinesa perquè es quedava mirant molta estona sense dir res, observant. Algú va comentar que potser era un tema de l'idioma, que encara no ens entenia i ho vam trobar raonable.

Després van dir que era el jardiner, aquell que sempre va encaputxat i no es relaciona amb ningú. D'ençà que van començar les morts no l'hem vist, i això ens va posar en alerta. Al final vam saber que és al Marroc, a l'enterrament de la seva mare.

El pintor del final del carrer també va ser un candidat: tot el dia crida. Els dissabtes aprofita per fer reparacions a casa seva i els renecs ressonen per tot el barri. Quan hi ha un Barça-Madrid i perd el Barça, tanquem les finestres per evitar sentir els "mecagun". Es veu que això no encaixa amb el perfil d'un psicòpata.

Ara em costarà agafar el son. No aconsegueixo controlar els pensaments. Meditaré: agafo aire, el retinc i el deixo anar, tot al mateix ritme. A partir de demà no penso parlar més d'aquest individu. Estic feta un manat de nervis. Busco un pensament que em calmi. Penso en el pròxim viatge que faré amb les nebodes, ja tenim els bitllets i només falta triar l'hotel, però no es posen d'acord. Em fa molta il·lusió marxar amb elles, així tindran un bon record de la seva tia. Això em relaxa. Les parpelles se'm tanquen.

Aquesta vegada el so és nítid, hi ha algú a l'apartament. Provo de moure'm, però és impossible: tinc un pes a la cara i algú em subjecta amb força. No puc agafar aire, el pols em ressona a les

Mar Rodríguez

Professora: **Mercè Cuartiella**

Allò que cal saber de la narració breu

Aula de Lletres de Palafrugell. Fundació Josep Pla – Palafrugell - febrer de 2026

temples. De sobte recordo que, quan he anat al saló, les cortines estaven obertes i jo les havia deixat tancades. És que soc imbècil!

Tot es torna lent, dens, com si el món s'enfonsés en un silenci espès. La consciència em balla entre la llum i la foscor, alguna cosa terrible està passant.

Sento una veu que em fa pensar en algú, una veu dolça que em diu que m'entén, que aguantí una mica més. Començo a tremolar i tot es torna negre.

Mar Rodríguez